

„Evo, činim nešto novo; već nastaje, zar ne opažete?“ (Is 43:19)

Izgnanstvo u Vavilonu i uništenje hrama u Jerusalimu izazvali su duboku kolektivnu traumu u narodu Izraela i postavili važno teološko pitanje: Da li je Bog još uvek sa nama ili nas je napustio? (...)

Svrha ovog dela knjige proroka Isaije jeste da pomogne ljudima da shvate šta Bog čini, da Mu veruju i da se, kroz tu veru, vrate u svoju domovinu. Upravo u iskustvu izgnanstva otkriva se lice Boga – Tvorca i Spasitelja.

„Evo, činim nešto novo; već nastaje, zar ne opažete?“

Isaija podseća na Božju vernu ljubav prema svom narodu. Njegova vernost ostaje nepromenjena čak i u dramatičnim trenucima izgnanstva. Iako obećanja data Avramu deluju nedostižno, i Pakt Saveza Izraelaca sa Bogom izgleda u krizi, narod Izraela i dalje ostaje posebno privilegovano mesto Božijeg prisustva u istoriji.

Knjiga proroka Isaije postavlja egzistencijalna pitanja koja su fundamentalna ne samo za ono vreme, već i za sva vremena: Ko drži konce i smisao istorije u svojim rukama? Ovo pitanje dotiče i svakog pojedinca: Ko drži sudbinu mog života u svojim rukama? Kakav smisao ima ono što doživljavam ili što sam doživeo?

„Evo, činim nešto novo; već nastaje, zar ne opažete?“

Bog deluje u životu svakoga od nas – neprestano, stvarajući nove stvari. Ako ih uvek ne primećujemo ili ne razumemo njihov smisao i važnost, možda je to zato što su tek u začetku ili zato što još nismo spremni da prepoznamo šta On čini. Rasejani događajima koji nas snalaze, hiljadama briga koje razdiru dušu i mislima koje nas more, možda ne zastajemo dovoljno dugo da bismo videli izdanke – sigurne znakove Njegovog prisustva. On nas nikada nije napustio i neprestano iznova stvara naš život.

„Mi smo 'nova stvar', 'novo stvaranje' koje je Bog sazdao. [...] Ne okrećimo se prošlosti, ne žalimo za dobrim trenucima koji su prošli, niti tugujemo zbog svojih grešaka: čvrsto verujemo u delovanje Boga koji ne prestaje da stvara nove stvari.“[\[1\]](#).

„Evo, činim nešto novo; već nastaje, zar ne opažate?“

Sa onima koji dele naš životni put – našom zajednicom, prijateljima i kolegama – trudimo se da radimo zajedno, da se posavetujemo i da ne gubimo veru, da su promene nabolje moguće.

Godina 2025. je posebna jer se pravoslavni Vaskrs poklapa sa Vaskrsom drugih hrišćanskih tradicija. Neka ovaj zajednički događaj, zajednička proslava Vaskrsa bude svedočanstvo volje Crkava da ustraju u dijalogu i da zajedno prihvataju izazove čovečanstva i promovišu zajedničke aktivnosti.

Pripremimo se da ovo Uskršnje vreme proživimo u punoj radosti, veri i nadi. Kao što je Hristos vaskrsao, tako i mi, posle prelaska naših pustinja i iskušenja, neka nas na ovom putu prati Onaj koji drži istoriju i naše živote u svojim rukama.

Priredili Patricija Macola i tim Reči života

[\[1\]](#) K. Lubik, Reč života, mart 2004.